5/10/47
8/10/47.

Βαρώνα 29 Σεπτεμβρίου 1947

Ἀγαπητὲ κύριε,

Ἐπῆρα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὶς 18 τ/μ. ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Χαίρομαι πολὺ ποὺ εἶσθε ὅλοι καλά, ἐδῶ μπορεῖτε νὰ εἶστε σίγουρος γιὰ ὅλους μας. Εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθᾶ νὰ ἐπιλύεις ὅλες σου τὶς δυσκολίες καὶ νὰ σὲ εὐλογᾶ πάντοτε, σὲ ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ περνᾶς, σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκαταλάβατε ὅτι ἡ ἀρρώστια ποὺ ἔπιασε τὸν ξάδελφό μου ἦταν ἀλήθεια ἡ ἀνησυχία, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴν ἀρρώστια αὐτή καθ' αὐτή, ἀλλὰ γιατὶ ἐφοβόμουν μήπως ἔπαθε κανένα ἐγκεφαλικὸ τραῦμα, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχει περάσει. Ὁ γιατρὸς μᾶς εἶπε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἀλλὰ ἡ ἀρρώστια ἦταν πολὺ σοβαρή. Ὁ γιατρὸς ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ εἶχε περάσει καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ ἔνιωθε γιὰ τὸν ἀδελφό του. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀρχίσαμε νὰ παίρνουμε γράμματα ἀπὸ ἐσᾶς καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου, ἡ ἀνησυχία μας ἔπεσε πολύ. Δὲν χαίρομαι μόνο γιὰ τὸν ἀδελφό μου ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ἐσᾶς, ποὺ ἔχετε τὸν ἀδελφό μου κοντά σας καὶ ποὺ θὰ τὸν ἔχετε γιὰ πολὺ καιρό. Ἐγὼ ἔχω ἀκόμη τὸν ἀδελφό μου στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἐπειδὴ ἔχει ἀκόμη πολλὰ νὰ περάσει, ἔχω ἀκόμη ἀνησυχία γιὰ τὴν ὑγεία του. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρθει καὶ γι' αὐτὸν ἡ ὥρα νὰ ἔρθει κοντά μας καὶ νὰ ἀναπαυθεῖ.